

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

03 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 19 decembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 martie 2019, declarat de avocata Ina Perțu, în numele inculpatului

Popa Alexandru XXXXXX.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> <i>05.10.2018 – 19.12.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>21.01.2019 – 11.03.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>31.05.2019 – 03.07.2019.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 19 decembrie 2018, Popa Alexandru a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 1 an închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

2. Instanța de fond a constatat că la 29 iulie 2017, orele 23.10, inculpatul Popa A., acționând în mod intenționat, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale și al consecințelor care pot surveni, ignorând prevederile art. 14 lit. a) Regulilor circulație rutiere, conform căruia conducătorul de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate și art. 10 alin. (2) pct. a) din același Regulament, în care este stipulat, că persoana care conduce un vehicul trebuie să posede permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus, după consumarea băuturilor alcoolice, nedeținând permis de conducere, s-a urcat la volan și conducând mijlocul de transport, motocicletă „Minsk”, fără număr de înmatriculare, pe o stradă din XXXXXX, XXXXXX, a fost stopat de către agentul constatator Boldișor C. Fiind suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, i s-a propus să fie supus testării alcoolscoapice, însă Popa A., încălcând prevederile art. 11 lit. j) a Regulilor circulație rutiere, unde este prevăzut că conducătorul de vehicul este obligat să se supună, la solicitarea polițistului, procedurii de testare a aerului expirat sau, după caz, examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei, consumului de droguri ori de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efecte similare, fără motiv, a refuzat testarea alcoolscoapică, deși i-a fost explicat faptul că refuzul de la testarea alcoolscoapică, trecerea examenului medical și colectarea probelor biologice de sânge în cadrul acestui examen, atrage după sine răspunderea penală.

Instanța a reținut că inculpatul a fost anunțat în căutare, fiind pornit dosar de căutare, însă până la moment locul aflării lui nu a fost stabilit.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, cauza urmează a fi judecată în lipsa inculpatului, care se ascunde de la prezentarea în instanță.

Totodată, învinuirea imputată inculpatului s-a confirmat prin probele administrate, acțiunile lui urmând a fi încadrate în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, ca refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscoapică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, acțiune săvârșită de o persoană care nu deține permis de conducere.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune ușoară, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, se caracterizează pozitiv, dar și de atitudinea acestuia față de cele săvârșite, or, anterior a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor analogice concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă cu izolare de societate.

De asemenea, instanța a statuat că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, prin efectuarea expertizei judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului.

3. Procurorul în Procuratura raionului Nisporeni, Gheorghe Caragia, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care din contul inculpatului să fie încasate cheltuielile judiciare în sumă de 18 lei.

Apelantul a invocat că inculpatul nu este o persoană vulnerabilă, nu suferă de careva boli ce l-ar împiedica să se angajeze în câmpul muncii, iar încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 18 lei nu va influența substanțial asupra situației materiale a acestuia.

3.1. A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Apelantul a indicat că recunoaște vina și se căiește sincer de cele săvârșite.

Or, infracțiunea săvârșită este una ușoară, iar circumstanțe agravante nu au fost constatate, se caracterizează pozitiv, locuiește și lucrează în mun. Chișinău, este unicul întreținător al părinților bătrâni și bolnavi – circumstanțe ce urmează a fi luate în considerare la aplicarea unei pedepse nonprivative de libertate, acordându-i-se posibilitatea să muncească și să poată avea grijă de părinți.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 martie 2019, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a statuat că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statutului.

Totodată, la stabilirea pedepsei, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal și corect a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale acestuia precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Astfel, acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, care se sancționează cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 1 an, fiind calificată ca infracțiune ușoară.

În același timp, cu toate că au fost stabilite circumstanțe atenuante prevăzute de art. 76 Cod penal - caracteristica pozitivă, totuși au fost stabilite și circumstanțe agravante prevăzute de art. 77 Cod penal – condamnarea anterioară pentru săvârșirea infracțiunilor analogice.

Deci, reieșind din gravitatea infracțiunii incriminate, gradul prejudiciabil al faptei săvârșite și persoana inculpatului, atitudinea acestuia după comiterea infracțiunii, poziția acestuia față de fapta comisă, sunt neîntemeiate alegațiile apărării cu privire la aplicarea unei pedepse mai blânde față de inculpat, fiind rațională aplicarea pedepsei de 1 an închisoare.

La individualizarea pedepsei, prima instanță a ținut cont de faptul că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia și just i-a aplicat pedeapsa cu închisoare, cu executare, luând în considerare că acesta prin comiterea infracțiunii a admis o încălcare gravă a prevederilor Regulamentului circulației rutiere și a Legii privind siguranța traficului rutier prin ce a pus în pericol nu doar viața sa, dar și a altor participanți la trafic.

Pe lângă aceasta, sunt neîntemeiate afirmațiile inculpatului că locuiește și lucrează în mun. Chișinău, se caracterizează pozitiv, este unicul întreținător părinților

bătrâni și bolnavi și că în privința lui poate fi aplicată o pedeapsă nonprivativă de liberate, pentru ca acesta să poată lucra și avea grijă de aceștia, or, în acest sens, nu au fost prezentate careva acte confirmative.

Mai mult, inculpatul a fost anterior condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor similare, iar corijarea acestuia nu a avut loc, fapt ce denotă aplicarea unei pedepse reale sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

5. Avocata Ina Perțu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă nonprivativă de libertate.

Recurenta a invocat că inculpatul recunoaște vina, se căiește sincer de cele comise.

Or, infracțiunea săvârșită este una ușoară, iar circumstanțe agravante nu au fost constatate, se caracterizează pozitiv, locuiește și lucrează în mun. Chișinău și este unicul întreținător al părinților bătrâni și bolnavi – circumstanțe ce urmează a fi luate în considerare la aplicarea unei pedepse nonprivative de libertate, acordându-i posibilitatea să muncească și să poată avea grijă de părinți.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al avocatei, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.**, **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și

termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond și de apel just au concluzionat, luând în considerare persoana inculpatul, care anterior a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracțiuni similare, însă pedepsele nonprivative de libertate ce i-au fost aplicate nu au dus la corectarea lui, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurent (*pct. 5. din decizie*), suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod penal ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, instanțele indicând argumentat motivele pentru care au respins probele și versiunile apărării în aspectul vizat (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurentă, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-a

aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Ina Perțu, împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 19 decembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 martie 2019, în privința inculpatului Popa Alexandru XXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 iulie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun